

dig skal fravige. Kreditorerne ere ikke heldig stillede, naar det bliver anderledes. Naar en Mand har Penge tilgode hos en anden, trykker han sig ofte, generer sig ved at søge ham derfor, men, dør Debitor, saa tænker han: Nu skal jeg have mine Penge. Naar saa Boet imidlertid i en Snup er delt imellem Arvingerne og sluttet, skal han søge Arvingerne pro rata. Det mener jeg er uheldigt, og derfor skal man bibeholde den Regel, at i Boer, der, vel at mærke, ikke ekstraheres, men slutes, skal det sikkres Kreditorerne, at de faae deres Tilgodehavende. Det er ganske vist overensstemmende med den nuværende Lovgivning, at naar myndige Arvinger faae Boet ekstraheret, fort sagt, naar der ikke finder nogen Opgjørelse Sted for Skifteretten, saa maa Kreditorerne finde sig i at søge deres Tilgodehavende enkeltvis hos Arvingerne; men hvor et Bo virkelig endelig opgjøres, forekommer det mig at ligge nær, at der ikke bør finde Opgjørelse og Udbetaling til Arvingerne Sted, uden at tillige Kreditorerne dækkes.

Formanden: At den ærede Taler har søgt at hævde sine tidligere Ytringer, finder jeg ganske naturligt, men ærede Medlemmer maa iøvrigt ikke glemme, at en yderlig Drøftelse af Enkeltheder nærmest hører hen paa et senere Trin af Sagen.

N. W. Hansen: Naar jeg har tilladt mig at begjære Ordet i denne Sag, er det ikke for at gaa dybt ind paa Sagens Detail, hvorom den ærede Formand mys paamindede os; i alt Fald skal jeg fatte mig i største Korthed. Jeg skal da først tillade mig at nævne Forslagets § 29, der handler om Antagelsen af Infassatorer i Boer, som behandles af Skifteretten. Det forekommer mig, at det vilde være konsekvent, om Staten her ydede den samme Garant for de Midler, der komme i Infassators Bærg, som den nu yder med Hensyn til Umyndiges Midler, skjøndt jeg ikke har overset, at Infassator skal stille Sikkerhed. Der er dernæst et andet Forhold, som allerede er blevet berørt af de to foregaaende ærede Talere, og som jeg ogsaa skal omtale, nemlig Skiftesalæret. Det er min Overbevisning, at Folk trindt om i Landet, som se, at dette Lovforslag er blevet forelagt, særlig have deres Opmærksomhed henvendt paa, om ikke Lovforslaget ogsaa maatte omfatte den længe ventede Forandring i Skiftesalæret. Dette er nu ikke sket, og jeg erkjender ogsaa, at det nuværende Tidspunkt maasse ikke vilde være ret gunstigt dertil; men jeg har dog villet berøre dette Punkt for at henstille til den høitagtede Justitsminister, om han ikke vilde værdige det sin Opmærksomhed og udtale sig om, hvorvidt man ikke i en nær Fremtid kunde vente forelagt et Forslag, som modificerede disse Skiftesalærer. Vel er det saa, at privat Skifte vil efter Lovforslaget lettere opnaas end forhen, og navnlig er der i

Lovforslagets § 7 henvisst dertil for de Boers Vedkommende, hvis Formue er mindre end 200 Rd., men efter Konjunkturerne, saaledes som de nu ere gaaede frem, ville saadanne Boer høre til Undtagelserne, og jo større det Bo er, det gaar ind under offentlig Skiftebehandling, desto større bliver ogsaa Skiftesalæret. Den første ærede Taler udtalte den Formening, at en Reform i det omtalte Punkt muligvis ikke kunde ske, før vi fik en fuldstændig Omordning af vor hele Retspleie; jeg havde dog næret det Haab, at det vilde være Regjeringen muligt at indføre den, saasnart vi havde naaet det Tidspunkt, da Storstedelen af de sportelønnede Retsbetjentembeder vare satte paa fast Gage. Dette er kun Antydning, som jeg ikke har villet tilbageholde, da jeg paa Samfundets Vegne selvfølgelig interesserer mig meget for dette Punkt og nærer det Haab, at en Omordning maatte kunne finde Sted i en meget nær Fremtid.

Scholer: Det, som foranledigede mig til at begjære Ordet, var nogle Udtalelser af det ærede Medlem (Ogenbøll), som aabnede Forhandlingen i Dag. Jeg er fuldstændig enig med ham i visse Punkter, og da navnlig deri, at det, som man især har haft for Øie, naar man gjentagne Gange navnlig i det andet Thing har stillet Forespørgsler om en Omordning af Skiftevesenet, var de to Ting: for det Første saavidt mulig at fjerne den Usikkerhed, som paa enkelte Steder har viist sig med Hensyn til Skiftemidlerne, og dernæst at formindste Skifteomkostningerne. Det ærede Medlem havde aabenbart Ret, naar han særlig fremhævede, at Skiftesalæret nu beregnes af Boets Masse. Ogsaa jeg anser det for ligefrem uretferdigt, at Boer, der kun eie faare, faare Lidt, naar Gjælden er fradragen, desuagtet skulle svare Salær af Boets Masse, og vi have jo ogsaa set, at man ved Revisionen af Stempelapiralslovgivningen gif over til kun at beregne Stempelafgift af Boets Netto. Det gjorde mig ondt at høre, at det ærede Medlem mente, at det vilde tage saa lang Tid inden man turde vente en Forandring i dette Punkt; ja han mente jo endog, at det stod i en saadan Forbindelse med Retsvesenets Omordning, at disse to Ting maatte følges ad; men saa frygter jeg rigtignok for, at det kan vare meget længe. — Der er endnu et andet Punkt, hvori jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem, og det er i Henseende til, hvad han anførte om § 11, hvorefter Registrering af Boet skal finde Sted meget hurtig efter, at Dødsanmeldelsen er sket. Der er dog virkelig noget Særende for den menneskelige Følelse deri, at saasnart en kjær Naarværende, f. Ex. en Ægtefælle, er død, skal Skifteretten have Ret til at komme og registrere Boet, forinden den Afvøde endnu er jordet. Det tror jeg er for streng en Bestemmelse, og Skifteretten burde vistnok i det Mindste vente, indtil Begravelsen har fundet Sted. Man vilde neppe løbe nogen Risiko derved,